

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ

סֵדֵר

לְמוֹד יוֹמֵי יְרוּשָׁלַיִם

בְּמִקְוֵי וּפְיֻסוּק מְלֵא

הוֹצָאָה מִיַּחַדָּת בְּעִבּוּר הַסִּידִי בְּרִמְלָב תַּלְמוּדֵי חֵיכַל הַקֹּדֶשׁ

שְׁלוֹמֻדִים עַל פִּי הַדְרָכַת

מֶרֶן מוֹהֲרָא"ש שְׁלִיט"א

הַמְעוֹרָר לְלַמֵּד עַל פִּי סֵדֵר הַדָּרֵךְ הַלְמוּד שֶׁל רַבְנֵי הַקְּדוּשׁ מוֹהֲר"ן זי"ע

לְהִיּוֹת בְּכָל חֶלְקֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה (שִׁיחוֹת הַר"ן סִימָן כ"ח; ע"ו)

מִסְכַּת דְּמֵאֵי דְּפִים י"ז – כ"ג

לְמוֹד לְיָמֵי שְׁבוּעַת פְּרִשְׁת שׁוֹפְטִים

כ"ח אָב - ד' אֵלוּל

שְׁנַת תשע"ד

יום ראשון – כ"ח אב

[דף י"ז ע"א]

לקח מִמֶּנּוּ אָדָם אֶחָד שְׁתֵּי כִלְכִלוֹת כְּאֶחָת, שְׁאָלוּ עַל אֶחָת מֵהֵן –
הַשְּׁנִיָּה לֹא יֹאכַל עַד שְׁיַעֲשֶׂר וְעַד שְׁיִשְׁאַלְנּוּ. אָנִי אֹמֵר: זֶה עֵיִשָּׁר,
וְזֶה אֵינּוּ עֵיִשָּׁר. חֲשִׁכָה מוֹצְאֵי שַׁבָּת – מְעַשֵּׂר מִזֶּה עַל זֶה. מֵאֵן
דָּאָמַר: מִפְּנֵי כְבוֹד שַׁבָּת – נִיחָא. וּמֵאֵן דָּאָמַר: מִפְּנֵי שְׂאִימַת
שַׁבָּת עָלָיו, לְמָה מְעַשֵּׂר מִזֶּה עַל זֶה?

עַד כְּדוֹן, בְּשָׂאִין לוֹ מֵאֹתוֹ תַּמִּין. וְאַפִּילוּ יֵשׁ לוֹ מֵאֹתוֹ תַּמִּין –
תֵּיצֵר תְּאוֹב.

יום טוב שהוא סמוך לשַׁבָּת, בֵּין מְלַפְּנֵיהּ בֵּין מְלַאֲחֵרֵיהּ. וְכֵן שְׁנֵי
יָמִים טוֹבִים שָׁל גְּלוּת, מֵאֵן דָּאָמַר: קְדוּשָׁה אֶחָת הִיא – אוֹכַל.
מֵאֵן דָּאָמַר: שְׁתֵּי קְדוּשׁוֹת הֵן – אֵינּוּ אוֹכַל. אַפִּילוּ לְמֵאֵן דָּאָמַר
שְׁתֵּי קְדוּשׁוֹת הֵן – אוֹכַל עַד שְׁלֹא נִרְאָה לְעֵשֶׂר מְעַשֵּׂר בְּנִתְיִים.

ותנינן: שואלו ביום טוב - אוכל בשבת. בשבת - אוכל ביום טוב. רבי יונה בשם רבי זעירא: תיפתר, בפירות שנסמכה דעתו עליהן מערב שבת. אבל בפירות שלא נסמכה דעתו עליהן מערב שבת - לא בדא.

אמר רבי מנא: מליהון דרבנן מסייעין לרבי יונה אבא. דתנינן תמן: המדיר את חברו שיאכל אצלו והוא אינו מאמינו על המעשר. רבי ינאי בשם רבי ישמעאל, בשם רבי יוחנן: בשבת של פרוטגמייא התירו, מפני איבה. בשבת של פרוטגמייא, לא בפירות שנסמכה דעתו עליהן מערב שבת היא? ולא אמר אלא מפני איבה!

שאלו שבת הראשונה ולא בא - השנייה לא יאכל עד שייעשר, או עד שישאלנו. ולא כבר שאלו? אמר רבי יונה: תמן - בכהו דשאל על נפשיה. ברם הכא - בכהו דשאל חורין עלוי.

[דף י"ז ע"ב]

ורבי יונה בעי: מהו שישאלנו דרף עקלתון? רבי יונה בדעתיה. רבי יונה זבין חיטי מן דבר תקולא, נפק לגביה אמר ליה לא

דִּאֲנָא חָשִׁיד לָךְ, אֵלָא בְּגִין דְּזַבְנִית מִינְךָ חִיפֵי וְחִמִּית אוּכְלָסִים
עֲלֵךְ, וְאָמְרִית דִּילְמָא דִּיאֲנָשִׁיתִיה מְתַקְנָה. מְתַקְנִין הוּוּיין! טָעַן
מְחֻקָּה עֲלוּי. אָמַר לִיה: מַה אֲנָא חָשִׁיד לִי?

תְּנִי: תְּרוּמַת מַעֲשֵׂר שֶׁל דִּמְאֵי שְׁחֻזְרָה לְמִקּוּמָה – מְדַמְעַת. שְׁלֵא
לְמִקּוּמָה – אֵינָה מְדַמְעַת. דְּבַרֵי רַבֵּי אֶלְעָזָר.

וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים: בֵּין לְמִקּוּמָה בֵּין לְמִקּוּם אַחַר – מְדַמְעַת.

רַבֵּי שְׁמַעוֹן אוֹמַר: בֵּין לְמִקּוּמָה בֵּין שְׁלֵא לְמִקּוּמָה – אֵינָה
מְדַמְעַת.

רַבֵּי בּוֹן בַּר חֲזִיא בְּעֵי קוּמֵי רַבֵּי זְעִירָא: מַאן דִּיאֲמַר מְדַמְעַת –
מְדַמְעַת. וְשְׂאִינָה מְדַמְעַת – אֵינָה מְדַמְעַת – גִּיחָא. מַאן דִּיאֲמַר:
לְמִקּוּמָה מְדַמְעַת, שְׁלֵא לְמִקּוּמָה אֵינָה מְדַמְעַת – מַה בֵּין
לְמִקּוּמָה, מַה בֵּין שְׁלֵא לְמִקּוּמָה?

עַל רַבֵּי חֲזִי, אָמְרִין: בְּדִין הוּא מֵימַר: "מִשָּׁה דִּיאֲנָא אָמַר טַעְמָא".
אָמַר: "מִשָּׁה דִּיאֲנָא אָמַר טַעְמָא" מַאן דִּיאֲמַר: מְדַמְעַת – שְׁהִיא
מִתְרַת אֶת הַשִּׁירִיִּים לְאֲכִילָה. מַאן דִּיאֲמַר: אֵינָה מְדַמְעַת –
שְׂאִינָה מִתְרַת הַשִּׁירִיִּים לְאֲכִילָה.

הורי רבי לא פהדא דרבי חגי.

אמר רבי זעירא: אתא עובדא קומי דרבי חנינא, והורי פרי שמעון שזורי.

רבי אחא בשם רבי יונתן: אין הלכה פרי שמעון שזורי.

יתר מפאן הנה רבי שמעון שזורי אומר: הפריש תרומת מעשר ונשרפה - הרי זה שואלו ואוכל על פיו.

לא פדא אמר רבי זעירא: אתא עובדא קומי דרבי חנינא, והורי פרי שמעון שזורי?

אמר רבי אבין: לא דמיא תהיא שאילתא לההיא קדמייתא. תמן, לא בגין חשוד ליה אלא בגין דזבנית מנד אַתמול חיטין וחמית אוכלסין עלה ואמרית דילמא דאנשיה מתקנה, מתקנין הויין. פרום חכא, בגין דחשדתיך, ותקינתין ואיתקריין מתקנין הויין?

רבי שמואל בריה דרבי יוסי בי רבי בון אמר: תני בר קפרא בן: אימת הדימוע עליו, והוא אמר אמת.

הַלְקָה ב'

מתני' המדיר את חבירו שיאכל אצלו, והוא אינו מאמינו על המעשרות – אוכל עמו בשבת הראשונה, אף על פי שאינו נאמן על המעשרות. בלבד שיאמר לו: "מעושרין הן". ובשבת שנייה, אף על פי שהוא נודר ממנו הנגיה – לא יאכל עד שיעשר.

גמרא רבי ינאי בי רבי ישמעאל בשם רבי יוחנן: בשבת של פרוטגמייא התירו מפני איבתה. אמר רבי אבון: כאן התירו טבילים משום דרכי שלום.

רבי חנינא אמר, רבי ירמיה בעי: אם מפני דרכי שלום, למה לי בלבד שיאמר לו מעשרים הן?

שאלו בשבת הראשונה ולא בא, השנייה מהו שתיעשה ראשונה?

יום שני – כ"ט אב

[דף י"ח ע"א]

אמר רב חסדא: כּאן שְׁנִינוּ שְׁאָסוּר לְחַבֵּר שְׂיֵאכֵל בְּסַעוּדָה שְׂאִין
לָהּ שֵׁם.

הַלְכָה ג'

מתני' רבי אֶלְעָזָר [אֶלְיָעֶזֶר] אָמַר: אִין אָדָם צָרִיד לְקָרוֹת שֵׁם
עַל מַעֲשֵׂר עֲנִי שֶׁל דְּמַאי. וְחֲכָמִים אָמְרִים: קוּרָא שֵׁם וְאִין צָרִיד
לְהַפְרִישׁוֹ.

מִי שֶׁקָּרָא שֵׁם לְתַרוּמַת מַעֲשֵׂר שֶׁל דְּמַאי, וְלַמַּעֲשֵׂר עֲנִי שֶׁל וְדָאֵי
– לֹא יִטְלָם בְּשִׁבְתָּהּ. וְאִם תִּיהָ כֶּהֵן אִו עֲנִי לְמוֹדִים לֹכֵל אֶצְלוֹ –
יבואו ויאכלו, ובלבד שְׂיִוְדִיעִים.

גמרא רבי בא בר הונא בשם רב: האוכל פירותיו מבוטלן
למעשר (שני) עני - חייב מיתה.

מה טעם דרבי אליעזר? מכיון שהוא יודע שהוא בעז מיתה -
מפריש.

מה טעם דרבנן? בלא כד קורא שם ואינו צריך להפריש.

(הנאמן) ראו אותן מפריש שני, תני: הנאמן לשני - נאמן
לראשון; דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים: הנאמן לראשון -
נאמן לשני. הנאמן לשני - אינו נאמן לראשון.

מה טעם דרבי אליעזר? משום שאינו חשוד לתקדים, או משום
שהפריש שני, חזקה שהפריש ראשון.

והתנינן: רבי ליעזר אומר: אין אדם צריך לקרות שם למעשר
עני של דמאי, הא שני [ראשון] - צריך! מה אם שני שאין לרבו
טובת הנאה - צריך להפריש. עני [ראשון] שיש לרבו טובת
הנאה - לא כל שכן!

[דף י"ח ע"ב]

הוציא להם מעשר שני מתוך ביתו, אמר להן: "פדוי הוא" – נאמן. "פדו לי, ופדו לכם" – אינו נאמן.

מתניתא דרבי אליעזר היא, דרבי אליעזר אומר: הנאמן לשני – נאמן לראשון. אמר רבי יוסי: דברי הכל היא! עשו אותה בתוספות הבגורים. מה תוספות הבגורים – נאכלת בטורה ופטורה מן הדמאי, אף זה – נאכלת משום שני ופטור מן הראשון.

אתא רבי חנניה בשם רבי אימי: דרבי אליעזר היא.

כיני מתניתא: לא יתנום בשבת. דתנינן תמן: בית שמאי אומרים: אין מוליכין חלה ומתנות לכהן ביום טוב, בין שהורמו מאמש, בין שהורמו מהיום. ובית הלל מתירין.

הדא ילפא מן תהיא, ותהיא ילפן מן הדא. הדא ילפא מן תהיא, היא יום טוב היא שבת. ותהיא ילפא מן הדא. בלימודין. אכל בשאינו למודין – לא סלק על בר נש מיכול פיסתיה בביתיה דחבריה.

י _____ שְׁעוּרִים יוֹמִיִּים לַיּוֹם שְׁבוּעַ פְּרֻשַׁת שׁוֹפְטִים תשע"ד

תְּנִי: לֹא יִמְרָב אָדָם בְּחֵבִירוֹ לְאַרְחוֹ, בְּשָׁעָה שֶׁהוּא יוֹדֵעַ שְׂאִינוֹ רוֹצֵה. וְלֹא יִרְבֶּה לוֹ בְּתַקְרוּבָתוֹ, בְּשָׁעָה שֶׁהוּא יוֹדֵעַ שְׂאִינוֹ מְקַבֵּל. מַהוּ בְּתַקְרוּבָתוֹ? יָדַע דְּהוּא רְחִיץ וְהוּא מְטַרַח עָלוּי.

וּבִירוּשָׁלַיִם, הָיָה מִפְּיָהּ פִּילְכִיָּה דְשָׁמְאָלָא לַיּוֹמִינָא.

תְּנִי: אֵינן מוֹלִיכִין לְבֵית הָאָבֶל בְּכָלֵי זְכוּכִית צְבוּעָה, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מוֹעֵנֵנו מַעֲנַת הַיָּנָם.

[דף י"ט ע"א]

תְּנִי: עִיר שְׂיִישׁ בְּהַ עֲבוּ"ם וְיִשְׂרָאֵל - הַנְּבִיִּים גּוֹבִיִן מִשָּׁל יִשְׂרָאֵל וּמִשָּׁל עֲבוּ"ם, וּמִפְּרָנְסִין עֲנִי יִשְׂרָאֵל וְעֲנִי עֲבוּ"ם, וּמִבְּקָרִין חוֹלֵי יִשְׂרָאֵל וְחוֹלֵי עֲבוּ"ם, וְקוֹבְרִין מֵתֵי יִשְׂרָאֵל וּמֵתֵי עֲבוּ"ם, וּמְנַחֲמִין

אבילי ישראל ואבילי עבו"ם, ומכניסין כלי עבו"ם וכלי ישראל;
מפני דרכי שלום.

גירדאי שאלין לרבי אימי, יום משתה של עבו"ם, מהו? סבר
משרי לון מן הכא, מפני דרכי שלום. אמר לון רבי בא: והתני
רבי תייא: יום משתה של עבו"ם – אסור! אמר רבי אימי: אילולי
רבי בא, תיה לנו להתיר עבודה זרה שלהם, וברוך המקום
שריחקנו מהם.

הלכה ד'

מתני' האומר למי שאינו נאמן על הפעשרות: "קח לי ממי
שהוא נאמן, וממי שהוא מעשר" – אינו נאמן. "מאיש פלוני" –
תרי זה נאמן. הלך ליקח מפנו, אמר לו: "לא מצאתי, ולקחתי לך
מאחר שהוא נאמן" – אינו נאמן.

גמרא תני: אמר רבי יוסי: אפילו אמר לו: "מפלוני" – אינו
נאמן עד שיאמר לו: "קח, ואני נוטן מעות".

מה טעמא דרבי יוסי? אני אומר: אחד קרוב מצא ולקח מפנו.

דְּתַנִּינָן תַּמּוֹן: הִתְקַבֵּל לִי גִיטִי בְּמִקּוֹם פְּלוֹנִי – אוֹכֵלֶת בְּתַרוּמוֹת
עַד שְׁיִגִיעַ גַּט לְאוֹתוֹ מִקּוֹם. רַבִּי לְעֶזֶר אוֹסֵר מִיֵּד. מַה טַּעֲמָא דְרַבִּי
לְעֶזֶר? אֲנִי אוֹמֵר אַחַר הַדִּלְת מְצָאוּ.

אַתָּא דְרַבִּי אֶלְעָזָר כְּרַבִּי יוֹסִי, וְדְרַבִּי יוֹסִי כְּרַבִּי אֶלְעָזָר.

דְרַבִּי יוֹסִי רִיבָה מִן דְרַבִּי לְעֶזֶר וְלֹא מוֹדָה רַבִּי לְעֶזֶר שְׂאֵם (אָמַר)
אָמְרָה לוֹ: "אַל תִּקְבְּלֵהוּ לִי אֶלָּא בְּמִקּוֹם פְּלוֹנִי – שֶׁהִיא אוֹכֵלֶת
בְּתַרוּמָה עַד שְׁיִגִיעַ גַּט לְאוֹתוֹ מִקּוֹם.

וְהִכָּא, אֶפִּילוּ אָמַר לוֹ: "מִפְּלוֹנִי" – אֵינּוּ נְאָמְן עַד שְׁיִאמֵר לוֹ: "קַח
וְאֲנִי נוֹתֵן מְעוֹת!" מַה טַּעֲמָא דְרַבִּי יוֹסִי? אֲנִי אוֹמֵר: אֶחָד קָרוֹב
מְצָא וְלָקַח מִפְּנּוּ.

הַלְכָה ה'

מתני' הַנִּבְנָם לְעִיר, וְאֵינּוּ מִכִּיר אָדָם שָׁם, אָמַר: "מִי כָּאֵן
נְאָמְן?" "מִי כָּאֵן מְעִשֵׁר?" אָמַר לוֹ אָדָם אֶחָד: "אֲנִי אֵינִי נְאָמְן,
אִישׁ פְּלוֹנִי נְאָמְן!" – הֲרֵי זֶה נְאָמְן.

הלך ליקח הימנו, אמר להן: מי כאן מוכר ישן? אמר לו: "מי ששלהך אצלי!" אף על פי שהן בגומלין זה את זה - הרי אלו נאמנים.

החמרים שנכנסו לעיר, אמר אחד מהן: שלי - חדש, ושל חברי - ישן. שלי - אינו מתוקן, ושל חברי - מתוקן - אינן נאמנים. רבי יהודה אומר: נאמנים.

גמרא ועד אחד נאמן? אמר רבי יוחנן: קל הקילו באכסנאי, מפני חיי נפש.

תני: נכנס לעיר ואינו מכיר אדם, או שהיה עומד בגורן ואינו מכיר אדם שם - הרי זה נשאל בין לחבר בין לעם הארץ; דברי רבן שמעון בן גמליאל. רבי אומר: אין נשאלין על התרומה אלא לחבר בלבד.

אתיא דרבי - ברבי מאיר, ודרבן שמעון בן גמליאל - בשיטתיה. דתנינן תמן: כל המוכין הראוין לבא בידי אדם, רועין ישראל - נאמנים, רועין כהנים - אינן נאמנים. רבן שמעון בן

גְּמֻלֵי־אֵל אֹמֵר: נְאֻמָּן הוּא עַל שֶׁל חֲבִירוֹ, וְאֵינוֹ נְאֻמָּן עַל שֶׁל עֲצֻמוֹ. רַבֵּי אֹמֵר: הַחֲשׂוֹד עַל הַדְּבָר – לֹא דָנוּ וְלֹא מְעִידוֹ.

אָמַר רַבֵּי יוֹנָה: מַה פְּלִיגִין? לִיקָח. אֲבָל לְחַלֵּק – אוֹף רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גְּמֻלֵי־אֵל מוֹדֵת. מַה בֵּין לְחַלֵּק מַה בֵּין לִיקָח? קוֹל יוֹצֵא לְחִילוק.

תְּנִי: הַנְּכַנֵּם לְעִיר, וּמִצָּא סִיעוֹת שֶׁל בְּנֵי אָדָם, אָמַר: מִי בָּאן נְאֻמָּן? מִי בָּאן מְעַשֵּׂר? אָמַר לוֹ אַחָד: "אֲנִי נְאֻמָּן". אִם אָמְרוּ לוֹ שֶׁהוּא נְאֻמָּן –

[דף י"ט ע"ב]

תְּרִי זֶה נְאֻמָּן. אָמְרוּ לוֹ: "שְׂאִינוֹ נְאֻמָּן", בְּפָנָיו – אֵינוֹ נְאֻמָּן, שְׁלֵא בְּפָנָיו – נְאֻמָּן.

אָמַר רַבֵּי יוֹנָה: בְּכֵן עִיר – בְּסִיעוֹת חֲבֵרִים, וּבְאַכְסֵנַאי – בְּסִיעוֹת עִם הָאָרֶץ. וְקִשְׂיָא עַל דְּרַבֵּי יוֹנָה, חֲבֵרִין, וְאֵת אֲמַרְתָּ שְׁלֵא בְּפָנָיו נְאֻמָּן!

מַה טַּעַם דְּרַבֵּי יוֹדָה? מִפְּנֵי חֵייהֶן שֶׁל בְּנֵי הָעִיר. מַה טַּעַמֵיהֶן דְּרַבְּנָן? מִצְוִיִּין הֵן לְהַתְּפָרֵנָם מֵעִיר אַחֲרֵת.

הַדְּרִין עֲלֵהּ חִלּוּקַת פִּירוֹת

פֶּרֶק חֲמִישִׁי

מתני' הלוקח מן הנחתום ביצד מעשר? נוטל כְּדֵי תְרוּמַת מעשר וחלה, ואומר: "אֶחָד מִמָּאָה שְׁשִׁישׁ בָּאֵן - הָרִי זֶה בְּצַד זֶה מעשר, ושָׂאָר מעשר - סְמוּךְ לוֹ. זֶה שְׁעִשִּׁיתִי מעשר - עֲשִׂי תְרוּמַת מעשר עָלָיו, וְהִשָּׂאָר - חֵלֶה. וּמַעֲשֵׂר שְׁנֵי - בְּצַפּוֹנָה אוֹ בְּדְרוֹמָה, וּמְחֻלָּל עַל הַמְּעוֹת."

גמרא אף על תחלה? וחלה חייבת בדמאי? ולא בן תנינן: הלת עם הארץ והמדומע - פטורין מן הדמאי!

רבי אחא, רבי בון בר רביא בשם רבי יוסי בן חנינא: דבית שפאי היא! ותני בן, רבי שמעון בן יהודה אומר משום רבי שמעון: חלה - בית שפאי מחייבין, ובית הלל פוטריין.

כלום אמרו בית שפאי אלא דבר שהוא לזריעה [לאכילה], אילו הלוקח לזרע, ולבהמה, קמח לעורות, שמן לנר, שפא אינו פטור מדמאי?! אלא, במגבל עיסתו במי פירות.

לא בן אָמַר רַבִּי יוֹסֵי בִּי רַבִּי חֲנִינָא: דְּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יְהוּדָה אִישׁ בְּרִתּוֹתָא הוּא! הָא בְּרַבְּנִין – לֹא! אֵלֹא [לֹא] כְּרַבִּי יוֹחָנָן, דְּרַבִּי יוֹחָנָן אָמַר: כָּאן – בְּעוֹשֶׂה בְּמַהֲרָה, וְכֵאן – בְּעוֹשֶׂה בְּטוֹמָא.

[דף כ' ע"א]

אֵלֹא כְּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר, דְּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר אָמַר: כָּאן וְכֵאן – בְּעוֹשֶׂה בְּמַהֲרָה, אֵלֹא בְּמַתָּאֲרַח אֲצִלוּ.

לֹא בֶּן תַּנְי: תַּנְיָאֵן עַל הַמְּהָרֹת – נֶאֱמָן עַל הַמְּעַשְׂרוֹת. וְתַנְיָתָה רַבִּי יְנָאִי בִּי רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל וְאָמַר: הֲדָא דְּתִימַר – בְּמַתָּאֲרַח אֲצִלוּ. אֲבָל בְּרַבִּים – אִינוּ נֶאֱמָן עַד שִׁיקְבְּלוּ עָלָיו בְּרַבִּים. וְכֹא – בְּרַבִּים אֲנִן מְיָמִין.

רַבִּי אֲבִין, רַבִּי שְׁמַאי בְּשֵׁם רַבִּי אַחָא שָׁמַע לָהּ מִן דְּבַתְרָה. הַרוּצָה לְהַפְרִישׁ תְּרוּמָה וְתְרוּמַת מַעֲשֵׂר בְּאַחַת. וְכַמְּה דְּתִימַר

תפון: חויץ מן תראוי ליקדש לשם תרומה, והכא חויץ מן תראוי ליקדש לשם חלה.

תנינן חלה בין ראשון לשני. רבי יונה בשם זעירא אמר: חלה – אין בה משום בל תאחר. רבי יוסי בשם רבי זעירא: אין משנה אמורה על סדר. ולא בדמאי אגז קיימין? לא בן אמר רבי בא בריה דרבי חייא בשם רבי יוחנן: מתניתין – דמאי. הא בודאי – לא. והכא, בדמאי אגז קיימין!

תני רבי חייא: אף בודאי עליה, רבי יונה בשם רבי זעירא אמר: זאת אומרת: חלה – אין בה משום בל תאחר.

רבי יוסי בשם רבי זעירא אמר: אין משנה אמורה על סדר! אלא תקדים חלה לראשון. מעתה תהא חלה חייבת במעשרות, ומעשרות לא יהו חייבין בחלה, שכל הקודם את חבירו חבירו מתחייב בו!

[דף כ' ע"ב]

ותני בן: העושה עיסה מן הטבל, בין שהקדים חלה לתרומה, בין שהקדים תרומה לחלה – מה שעשה עשוי. חלה לא תאכל עד שיוציא עליה תרומה, תרומה לא תאכל עד שיפריש עליה חלה.

ולמה קדמה ראשון? מפני שקדמה לגורן. והרי שני קדמו לגורן!
אמר רבי מתניה: בדין היה שתקדום חלה לכל, ולמה קדמה
ראשון? מפני שקדמה לגורן, וכתוב בו **ראשית**. שני, אף על פי
שקדמו לגורן – אין פתיב בו **ראשית**.

הלכה ב'

מתני' הרוצה להפריש תרומה ותרומת מעשר באחת – נוטל
אחד משלשים ושלש ושלש, ואומר: "אחד ממואה ממה שיש באן
– הרי זה בצד זה חולין, ושאר תרומה על הכל. ומהחולין שיש
באן – הרי זה בצד זה מעשר, ושאר מעשר – סמוך לו. זה
שעשיתי מעשר – עשוי תרומת מעשר עליו, והשאר – חלה,
ומעשר שני – בצפוננו או בדרומנו, ומהחולל על הפעות".

גמרא תני: הרוצה להפריש תרומה ותרומת מעשר וחלה
באחת – נוטל פדי תרומה ותרומת מעשר וחלה באחת. וכמה
הן? אחד מעשרים, ואומר: אחד ממואה ממה שיש באן – הרי הן
בצד זה חולין טבל, ועוד אחד מארבעים ושמנה סמוך לו, והשאר
– תרומה על הכל. ומהחולין שיש בו, וזה שעשיתי חולין טבל –

עשוי מעשר, ושאר מעשר - סמוך לו. וזה שעשיתי מעשר -
 עשוי תרומת מעשר עליו. ומעשר שני - בצפוננו ובדרומנו מהולל
 על המעות.

רבי שמואל בר נחמן בשם רבי יונתן: צריך לברך חמש ברכות.
 תני רבי תיא: כוללן ברכה אחת. עד כדון כהן, לוי. ישראל, אין
 יאמר תרומת מעשר - נמצא מפריש על דבר שאינו שלו!

יום חמישי - ב' אלול

[דף כ"א ע"א]

מעשר ואח"כ תרומה - נמצא מקדים. תרומה ואחר כך מעשר
 - נמצא או פוחת מפעשותיו, או מוסיף על מעשותיו! כהדא
 דתני: הפוחת מפעשותיו - מעשותיו מתוקנים ופירותיו
 מקולקלים. הפעדיף על מעשותיו - מעשותיו מקולקלים
 ופירותיו מתוקנים.

אמר רבי יוסי: בכמוך על תנני בית דין הוא. מהו תנני בית דין? עד מקום שהדעת מועתה. מהו תנני בית דין? אמר רבי יוחנן: כְּדִי שִׁיחָא קוֹבַעַ מַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן בְּצַפּוֹנוֹ, וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי לְדַרְוָמוֹ, וּתְרוּמַת מַעֲשֵׂר בְּצַפּוֹן צְפוֹנִית.

מהו תנני בית דין הוא? לְכַשְׁיַפְדָּה – מַעֲשֵׂר שְׁנִי לְשִׁבְעוֹדָף פְּדוּי.

עד כְּדוֹן בִּיבֶשׁ [בַּלַּח]. בַּלַּח [בִּיבֶשׁ]. הָיָה לִיה מֵאָה תְּאֵנִים, חֲמִשִּׁין רַבְרָבִין וְחֲמִשִּׁין דְּקִיקִין, אִין מִסַּב מִן רַבְרָבִיא – צְרִיךְ נְסִיב תַּלְשַׁע. מִן דְּקִיקְתָּא – צְרִיךְ מִיַּסַּב אַחַת עֶשֶׂר. נְסִיב עֶשְׂרֵה מִן רַבְרָבִיא – אֵית תַּמָּן חֲדָא חוּלִין. וְחַשׁ לֹאמַר שְׁמָא אוֹתָהּ חוּלִין עוֹשָׂה אוֹתָהּ תְרוּמַת מַעֲשֵׂר לְמָקוֹם אַחֵר! וּכְתִיב: תְרוּמַת ה' מַעֲשֵׂר מִן הַמַּעֲשֵׂר – וְלֹא חוּלִין מִן הַמַּעֲשֵׂר!

אמר רבי בון בר כהנא: מתנה ואומר: מעשר הנה שהפירות תללו תיבות – תרי הוא קבוע בתחלת כל עוקץ ועוקץ, ומחלה עד שהוא מניע בכל עשר. מסב, אית בהון חדא תרומת מעשר, וכל שהוא חולין.

עד בְּדוֹן דְּבַר מְרוּבָה, הִיָּה דְבַר מְמוּעָט. הָוּה לִיָּה עֵשֶׁר תְּאָנִים,
חֲמִשׁ רַבְרָבִין וְחֲמִשׁ דְּקִיָּין, אִין יָסֵב מִן רַבְרָבְתָא – צְרִיךְ מָסֵב
הָדָא פְּרָא צִיבְחָר. מִן דְּקִיָּקְתָא – צְרִיךְ מָסֵב הָדָא וְעוֹד צִיבְחָר
נָסִיב הַד מִן רַבְרָבְתָא – אֵית תַּמָּן

[דף כ"א ע"ב]

כָּל שֶׁהוּא חוֹלִין, וְחָשׁ לוֹמַר שְׂפָא אוֹתוֹ הַחוֹלִין עוֹשֶׂה תְרוּמַת
מַעְשֵׁר לְמָקוֹם אַחֵר, וּבְתִיב: תְרוּמַת ה' מַעְשֵׁר מִן הַמַּעְשֵׁר –
וְלֹא חוֹלִין מִן הַמַּעְשֵׁר!

אָמַר רַבִּי אֲבָא קַרְתִּינְגִיָּיא: מִתְנָה וְאוֹמַר: הַמַּעְשֵׁר הִיָּה שֶׁהַפִּירוֹת
הִלְלוּ תִיבּוֹת – הֲרִי הוּא קְבוּעַ בְּתַחֲלִילַת הָעוֹקֵץ, וּמְסִיִּים, וְאוֹמַר
לְכַתְּנָה: "עַד כָּאֵן סִימְתִּי".

הֲרִי הוּא בְּצַד זֶה חוֹלִין טָבֵל. וְיֹאמַר: "הֲרִי הוּא בְּצַד זֶה מַעְשֵׁר!"
נִמְצָא מְקַדִּים. וְיֹאמַר: "הֲרִי הוּא בְּצַד זֶה תְרוּמָה!" – נִמְצָא אוֹ
פּוֹחַת עַל הַתְרוּמָה אוֹ מוֹסִיף עַל הַתְרוּמָה. מִתּוֹךְ שֶׁהוּא אוֹמַר:
"הֲרִי הוּא בְּצַד זֶה חוֹלִין טָבֵל", אוֹ פּוֹחַת מִן הַתְרוּמָה אוֹ מוֹסִיף
עַל הַתְרוּמָה – אִין בְּכַף כְּלוּם.

הַלְקָה ג'

מתני' הַלּוֹקַח מִן הַנְּהוֹתוֹם – מְעַשֵּׂר מִן הַחֶמֶה עַל הַצּוֹנְנֵת, וּמִן הַצּוֹנְנֵת עַל הַחֶמֶה. אֲפִילוּ מִדְּפוּסִים הִרְבֵּה; דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹסֵר, שְׁאֵנִי אוֹמֵר: הַפִּים שֶׁל אָמֵשׁ – הֵיוּ מִשָּׁל אַחֵר, וְשֶׁל הַיּוֹם – הֵיוּ מִשָּׁל אַחֵר. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹסֵר בְּתַרוּמַת מְעַשֵּׂר, וּמִתִּיר בַּחֲלָה.

גמרא עד היכן? תלמודוי של רבי היא בשם רבי יהושע בן לוי: עד שלשים יום. הוי עבידא? לקח ממונו בתחלת שלשים, ובאמצע שלשים, ובסוף שלשים, ראשון על גבי (שלישי) שני – מין אחד הוא. ראשון על גבי שלישי – שני מינין הן.

רבי שמעון אוסר בתרומת מעשר ומתיר בחלה. ורבי יהודה אוסר בחלה? ולא אצלו היא נטבלת? אלא בשואל שאור טמא לעשות עיסתו.

אפילו בן, לא אצלו היא נטבלת? אלא בשואל כפר טמא למלאות תנורו. ואם בשואל כפר טמא למלאות תנורו – מעשר מפל כפר

וכבר! אלא [דלא] ברבי יוחנן, דרבי יוחנן אמר: באן - בעושה
בטהרה, באן - בעושה בטומאה.

יום ששי - ג' אלול

[דף כ"ב ע"א]

אלא ברבי אלעזר, דרבי אלעזר אמר: באן וכאן - בעושה
בטהרה.

אמר רבי מתניא: בלוקח מן הפלטר היא מתניתא. אמר רבי
יודן אבוי דרבי מתניה: בעושה בטומאה קיימינן, ואצלו נטבלת,
אוף רבי יודה מודה בה! ותני כן: רבי יהודה ורבי שמעון אוסרין
בתרומת מעשר, ומתירין בחלה.

הא רבי יודה אוסר בתרומת מעשר ומתיר בחלה, רבי שמעון
אוסר בתרומת מעשר ומתיר בחלה, מה ביניהם? על דעתיה
דרבי יהודה - אינו מפריש לא משל היום על של אמש, ולא

מִשָּׁל אָמֵשׁ עַל שָׁל הַיּוֹם, וּמִפְּרִישׁ מִן הַתְּנֹנֶר עַל הַתְּנֹנֶר. עַל דַּעְתִּיהָ דְּרָבִי שְׁמַעוֹן, אָפִילוּ מִן הַתְּנֹנֶר עַל הַתְּנֹנֶר – אֵינּוּ מִפְּרִישׁ.

הַלְקָה ד'

מתני' הַלּוֹקֵחַ מִן הַפְּלִטָּה – מְעַשֵּׂר מִכָּל טָפוּם וּטְפוּם; דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר: מֵאֶחָד עַל הַכֹּל. וּמִוֹדָה רַבִּי יְהוּדָה בְּלוֹקֵחַ מִן הַמְּנַפּוּל – שֶׁהוּא מְעַשֵּׂר מִכָּל אֶחָד וְאֶחָד.

גמרא רַבִּי מֵאִיר אֹמֵר: נְחֹתוֹם – עוֹשֶׂה טָפוּם אֶחָד, וּפְלִטָּה – מִשְׁתַּמֵּשׁ בְּכַמָּה נְחֹתוֹמִין. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר: נְחֹתוֹם – עוֹשֶׂה כָּפֹה טְפוּסִין, וּפְלִטָּה – מִשְׁתַּמֵּשׁ בְּנְחֹתוֹם אֶחָד.

אֵיזֶהוּ מְנַפּוּל? דְּבִי רַבִּי יִנְאִי אָמְרִי: תִּשְׁעָה פְּלִטְרִין וְעֶשְׂרָה נְחֹתוֹמִין, תִּימְנֵיָא מִן דְּתִימְנֵיָא, וְחַד מִן דְּתִרְיִי.

רַבִּי יוֹנָה בְּעֵי: הָיוּ לְפָנָיו שְׁנֵי טְפָסִין – הוֹכִיחַ עַל עֲצָמוֹ שְׁחָן שְׁנַיִם. הוֹשִׁיׁוּ בְּלָן לַעֲשׂוֹת טָפוּם אֶחָד – מְעַשֵּׂר מִכָּל כֶּכֶר וְכֶכֶר!

רַבִּי יוֹנָה בְּעֵי: כָּמָה דְּתִימָא תִּשְׁעָה פְּלִטְרִין וְעֶשְׂרָה נְחֹתוֹמִין – תִּימְנֵיָא מִן דְּתִימְנֵיָא, וְחַד מִן דְּתִרְיִי. וְדַכּוּתָהּ, תִּשְׁעָה נְחֹתוֹמִין

ועשרה פלטרין – תימנניא מן דתימנניא וחד מן דתריי, או תשעה
 מן דתשעה וחד מן כולהון מעשר מכל כפר וכפר.

הלכה ה'

מתני' הלוקח מן העני, וכן העני שניתנו לו פרוסות או פילחי
 דבילה – מעשר מכל אחד ואחד.

[דף כ"ב ע"ב]

בתמרים ובגרוגרות – בולל ונוטל. אומר רבי יהודה: אימתי?
 בזמן שהמתנה מרובה. אבל בזמן שהמתנה מועטת – מעשר
 מכל אחד ואחד.

גמרא רבי יוסי בשם רבי יונה בשם חזקיה: אין בלילה אלא ליון
 ולשמן בלבד. רבי יוחנן אומר: עד פזיתים הנבללין.

מתניתין פליגא על רבי יוחנן! בגרוגרות ובתמרים – בולל ונוטל.
 פתר לה, עד פזיתין.

רבי יוסי בשם רבי זעירא: בְּדִמְאֵי הַתִּירוּ. כְּרַבֵּי יְהוּדָה. דִּתְנִינָן:
רבי יהודה אומר: אֵימַתִּי? בְּזִמְן שְׁמַתְנָה מְרוּבָה, אֲבָל בְּזִמְן
שְׁמַתְנָה מְמוּעָטָת – מְעַשֵּׂר מִכֵּל אֶחָד וְאֶחָד.

דְּבֵי רַבֵּי יִצְחָאי אָמְרִי: בְּשַׁעַת הַגּוֹרֵן שָׁנוּ. שֶׁהִכַּל הָיוּ נוֹתְנִין מִמָּאָה
מָאָה. הָיוּ הִכַּל נוֹתְנִין מִמָּאָה, וְאֶחָד מִחֲמִשִּׁים – מְעַשֵּׂר מִחֲמִשִּׁים.

הָיוּ הִכַּל נוֹתְנִים מִחֲמִשִּׁים, וְאֶחָד מֵאַרְבָּעִים – מְעַשֵּׂר מֵאַרְבָּעִים.
הָיוּ הִכַּל נוֹתְנִין מֵאַרְבָּעִים, וְאֶחָד מִשְׁלָשִׁים – מְעַשֵּׂר מִשְׁלָשִׁים.
הָיוּ הִכַּל נוֹתְנִין מְעַשְׂרִים, וְאֶחָד מְעַשְׂרָה – מְעַשֵּׂר מְעַשְׂרָה. הָיוּ
הִכַּל נוֹתְנִין מְעַשְׂרָה, וְאֶחָד מֵאַחַד – מְעַשֵּׂר מִכֵּל אֶחָד וְאֶחָד.

הַלְבָּה ה' (ב')

מתני' הַלּוּקָח מִן הַסֵּיטוֹן, וְחֹזֵר וְלָקַח מִמֶּנּוּ שְׁנֵיָה – לֹא יַעֲשֶׂר
מִזֶּה עַל זֶה, אֲפִלּוּ מֵאוֹתוֹ הַסּוּג, אֲפִלּוּ מֵאוֹתוֹ הַמִּין.

נֶאֱמַר הַסֵּיטוֹן לֹא כֹּה: "מִשָּׁל אֶחָד הֵן!"

גמרא רַבֵּי יִרְמְיָה בְּעֵי: אֲפִילוּ הַשְּׂבִיחַ לֹא מִקְחוּ? אֵינִין חֵיטָא
דְּזַבְנִית מִינֵה אֶתְמוּל – טָבִין הֵינָן מֵאֵינִין אֵינִין.

תני: הלוקח מן החנווני, וחזר ולקח ממונו שניה, אם מכיר הוא את החבית שהיא היא – מעשר ממונו עליו. הא אם אינו מכיר אותה חבית – לא בָּדָא. הָדָא דתימר: בְּאֵילִין אִידְתִּיקְדִּימָא. בְּרַם בְּאֵילִין שְׁפִיּא – אֹרְחָא מְפַנְתּוּן אֵילִין לְגֹזֵא אֵילִין.

הַלְכָה ו'

מתני' הלוקח מבעל הבית וחזר ולקח ממונו שניה – מעשר מזה על זה, אפילו משתי קופות, אפילו משתי עירות.

בעל הבית שהיה מוכר ירק בשוק, בזמן שהן מביאין לו מנגותיו – מעשר מאחת על הכל. ומנגות אחרות – מעשר מכל אחת ואחת.

גמרא רבי יונה בעי: וברבי מאיר מעשר מכל קלח וקלח? דתנינן תמן: אמר רבי מאיר: וכי מפני מה טימא? אלא מפני משקה הפה. כמה דתימר תמן: דרך אגודה ליתור, והיא

שַׁבַּת קוֹדֶשׁ – ד' אֵלוּל

[דף כ"ג ע"א]

קְשׁוּרָה בְּפִיו. בְּרַם הִכָּא, דְּרַף אֲגוּדָה לִיתוּר, וְהוּא נוֹתֵן מַח
שְׁבָפָנִים לַחוּץ, וְכֹה שְׁבָחוּץ בְּפָנִים.

אָמַר רַבִּי יוֹנָה: לֹא סוּף דְּבַר מְגִנּוּתֵינוּ, אֲלָא אֲפִילוּ מְגִנּוּת אַחֲרוֹת,
אִם מְעֻשְׂרִין הֵן לְדַעְתּוֹ – מְעֻשֵׁר מְזֵה עַל זֶה. וְאִם לֹא – אֵין
מְעֻשֵׁר מְזֵה עַל זֶה.

הַלְבָּה ז'

מתני' הַלּוֹקֵחַ טָבֵל מִשְׁנֵי מְקוֹמוֹת – מְעֻשֵׁר מְזֵה עַל זֶה, אִם עַל
פִּי שְׂאֵמְרוֹ: "אֵין אָדָם רִשָּׁאי לְמַכּוֹר טָבֵל אֲלָא לְצוּרָה".

גמרא אָמַר רַבִּי יוֹנָה: פִּינֵי מִתְנִיתָא: אֵין אָדָם רִשָּׁאי לְמַכּוֹר
טָבֵל אֲלָא לְצוּרָה. וּבִלְבַד לְחֵבֵר.

מעֲתָהּ, עִם הָאָרֶץ שֶׁנִּתְעָרַב טָבְלוֹ בְּחֻלִּין – אֵין לוֹ תִקְנָה! בִּיצֵד
הוּא עוֹשֶׂה? הוֹלֵךְ אֲצֵל חֵבֵר, וְהוּא לֹקַח לוֹ טָבֵל וּמַעֲשָׂרוֹ לוֹ.

הַלְכָה ח'

מתני' מַעֲשָׂרוֹן מוֹשֵׁל יִשְׂרָאֵל עַל שָׁל עִבּוּ"ם. וּמוֹשֵׁל עִבּוּ"ם עַל שָׁל
יִשְׂרָאֵל. וּמוֹשֵׁל יִשְׂרָאֵל עַל שָׁל פּוֹתִים. וּמוֹשֵׁל פּוֹתִים עַל שָׁל פּוֹתִים.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹסֵר מוֹשֵׁל פּוֹתִים עַל שָׁל פּוֹתִים.

עֲצִיז נָקוּב – הָרִי הוּא בְּאֶרֶץ. תָּרַם מִן הָאָרֶץ עַל עֲצִיז נָקוּב
וּמַעֲצִיז נָקוּב עַל הָאָרֶץ – תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה. וּמוֹשְׁאֵינוֹ נָקוּב עַל
שְׂאֵינוֹ נָקוּב – תְּרוּמָה, וְלֹא תֹאכֵל עַד שִׁיּוֹצִיא עֲלֶיהָ תְּרוּמוֹת
וּמַעֲשָׂרוֹת.

תָּרַם מִן הַדְּמַאי עַל הַדְּמַאי, וּמִדְּמַאי עַל הַנֹּדָאי – תְּרוּמָה וַיִּחְזוֹר
וַיִּתְרוֹם. מִן הַנֹּדָאי עַל הַדְּמַאי – תְּרוּמָה, וְלֹא תֹאכֵל עַד שִׁיּוֹצִיא
עֲלֶיהָ תְּרוּמוֹת וּמַעֲשָׂרוֹת.

גמרא מִתְּנִיתָא דְרַבִּי מֵאִיר. דְרַבִּי מֵאִיר אָמַר: אֵין קִנְיִן לְעִבּוּ"ם
בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְהַפְקִיעוּ מִיַּד מַעֲשֵׁר. רַבִּי יוֹדֵה וְרַבִּי שְׁמַעוֹן
אוֹמְרִים: יֵשׁ קִנְיִן לְעִבּוּ"ם בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְפּוֹטְרוֹ מִן הַמַּעֲשֵׁר.

רבי אימי בשם רבי שמעון בן לקיש: טעמא דרבי מאיר, והתנחלתם אותם לבניכם אחריכם לרשת אחוזה. הקיש אחוזה לעבדים. מה עבדים – אתם קונין מהם והן אינם קונין מכם, אף אחוזה – אתם קונין מהם והם אינן קונין מכם.

אמר רבי אלעזר בי רבי יוסי קומי רבי יסא: ודא מסייעא לרבי מאיר, והארץ לא תמכר לעמיתות בי לי הארץ. להולטנית.

אמר ליה: פל גרמא אמר דהוא מסייעא לרבי שמעון! לא תמכר, הא אם נמכרה – חלוטה היא. רבי הניא רובא דציפורין אמר: הנהיג רבי חנינא בציפורין בהדא דרבי שמעון. רבי זעירא אמר: הנהיג רבי חנינא בציפורין בהדא פרבי שמעון.

רבי זעירא אמר קומי רבי אבהו בשם רבי אלעזר, אף על גב דרבי מאיר אמר: אין קנין לעכו"ם בארץ ישראל לפוטרו מן המעשרות, מודה הוא תבא דיש לו קנין נכסים.

אמר רבי בא, אוכלת פירות.

[דף כ"ג ע"ב] והתנינן: הלוקח – מביא ביפורין מפני תיקון העולם. ויביא ביפורים דבר תורה!

רבי יונה, רבי סימון בשם רבי יהושע בן לוי: הלוקח פירות תלושין מן עכו"ם – מפריש תרומה ותרומת מעשר מהלכה, ונותן לשבט, ונוטל דמים מן השבט. והלוקח פירות מחוברין מן העכו"ם – מפריש תרומה ותרומת מעשר מהלכה, ונותנן לשבט, ואינו נוטל דמים מן השבט. מה טעם? (במדבר יח, כו) **כי תקחו מאת בני ישראל. מאת בני ישראל – את מוציא, ואין את מוציא מיד מכרי בהונה ולוויה.**

ואתניא כדמר רבי אלעזר: **כי תקחו מאת בני ישראל. מאת בני ישראל את מוציא, ואין את מוציא מיד העכו"ם.**

אמר רבי אחא: בימי רבי הושעיה ביקשו להימנות על הר הפלדף לפוטרו מן המעשרות. אמרו: יבא רבי הושעיה! לא הספיק לבא עד שנמרפה השעה.

רבי יהודה בר פזי בשם רבי הושעיה: הלכה כרבי שמעון. דלא כן, מה נן אמרין? רבי מאיר ורבי שמעון אין הלכה כרבי שמעון? אלא בגין דתני, אמר רבי שמעון שזורי: מעשה שנתערבו פירות טבולין בפירותי, ושאלתי את רבי טרפון, ואמר

לוי: צא ולוקחם מן העכו"ם ועשר עליה! ותני עליה: רבי יהודה ורבי שמעון אומר: יש קנני לעכו"ם בארץ ישראל לפוטרו מן המעשר. דלא תסבור מימר תריי כל קבל תריי אינון, לפום בן צריך לומר: הלכה ברבי שמעון.

ועוד מן הדא דאמר רבי זעירא: אבא אנטולי זבין פירי מן דארמאי, אתא לגבי דרבי יודה בן לוי, שלח למנחם בריה דיתמן ליה ויהב ליה מעשריה. מי אתי, קם עימיה רבי יהושע בן לוי, אומר ליה: מאן יעביד דא? אלא אבוי.

מחלפיה שיטתיה דרבי יהושע בן לוי! תמן הוא אומר: הלוקח פירות תלושין מן העכו"ם – מפריש תרומה ותרומת מעשר מהלכה, ונותנה לשבט, ונטיל דמיו מן השבט. והבא הוא אומר הכין! אומר רבי אבא בר זמינא קומי רבי זעירא: רבי סימן לא אומר בן! אלא, מי אתי, קם עימיה רבי יהושע בן לוי, אומר: לית אילין דאבוי, ואיקפד.

